

鬼夜叉 · 下

ອານເຈັບແລບ ອົບ ພະຍາ ອົບ

ເສີມວິພະບົບ ແກ້ວ

"ຄຸນ... ບຸນຂ້າວເຫຼົອ..."
"ຜມຕັ້ມນໍາແກງດ້ວຍ"
"ທຳໄມລະ" ເຮອດາມດ້ວຍສື່ນ້ຳງວຍງວຍ
"ຄຸນຕົ້ອງພັກເຄືອນ"
ຄຳດອບຂອງເຫັນທຳໃຫ້ເຮືອພຸດຂະໜາກໄໝໂມໂອກ ແຕ່ເຫັນດວງຕາຂອງເຮືອເຄືອສັນໄປດ້ວຍປະກາຍ
ແວວວາ

ວິນາທີ່ຕໍ່ອມາເຮືອກີ່ກ້າວເຂັ້ມາໃນອ້ອມອກເຫຼາ

"ໄໝມໄກຣ... ເຄຍທໍາອາຫາວໃ້ຈັນມາກອນເລຍຄະ..."

ເຮືອບໜ້າລັງ ນ້ຳເສີ່ງສະອື່ນທຳໃຫ້ຫວິຈເຫັນເຈັບປວດ

"ຄຸນຄວຈະຍື່ມສີ" ເຫັນ "ຜມໄມ້ເດີທໍາອາຫາວເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຄຸນວ້ອງໄຟສັກນໍໂອຍ"

มากกว่ารัก

คู่พากย์นัตโนมาร 2

เยย์เคี้ยหงิง เชียน เสี่ยวเฟิงหลิ่ง แปล

《鬼夜叉 下》

Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2009 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1526-1

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศไทย

บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

อีกแล้ว... เล่มแรกยังคงทิ้งท้ายอย่างร้าว ран หวานให้ปวดใจจนอยากรีบติดตาม กันต่อว่าเล่มสองจะเป็นยังไงต่อ เพราะเรื่องราวในชาติก่อนสุดแสนจะ drama มากจริงๆ เมื่อกลับกลาโหมเป็นว่าพระเอกของเรามีเรื่องทุกอย่างไปและลงมือ (ปึ่บ) กับนางเอก ทั้งคู่จึงต้องพลัดพราจากกันไปทันที

แค่ก็แน่นอนค่ะว่าในเล่มสองนี้ยังมีเรื่องราวในชาติปัจจุบันให้พวกเราได้ไปตาม อ่านกันต่อ ต้องมาช่วยกันลุ้นว่าในเมื่อพระเอกนางเอกจำกันไม่ได้แล้ว เขาภันเชอ จะลงเอยกันได้ยังไง โครงการหนนจะมาเป็นตัวช่วยให้เรื่องราวจบลงด้วยดี

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* จือจิจิ

หลุยส์สาวผู้มีหน้าที่เป็นคนเฝ้าประตูแห่งปราสาทองห่านซึ่งเชื่อมต่อ กับแคนปีศาจและค่ายราวยเครื่องลังเวย นางจึงต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพัง ไม่อาจเดินทางไปไหนมาไหนได้ ได้แต่เฝ้ารอให้ผู้อื่นมาหานางเอง

* เปี้ยอิง

นางผู้มีหน้าที่นำเครื่องลังเนยมาให้เหล่าปีศาจ ฐานะต่ำต้อยอย่างยิ่ง กระทั่ง marrow เล็กๆ ตนอื่นยังดูถูกดูแคลนและรังเกียจมันเป็นที่สุด

* หลิง

แม่เมดแห่งห้องครัวของนางผู้เปลี่ยนไปเป็นสหาย กับจือจิจิ เพราะเคยรักกันเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก แม้เดิบในญี่ปุ่นจะไม่ค่อยได้พบเจอกัน แต่พวกนางก็ยังคงติดต่อกันอยู่เสมอ

* อันป่าจิน

แม่เมดจากหมู่บ้านทางเหนือที่รักกันมากคุณกับจือจิจิ ค่อยนำเรื่องราวดีๆ หลากหลายสถานที่ต่างๆ มาเล่าให้ฟัง

ບທນໍາ

ຢັກຂາ

ແສງຈັນທີ່ຽວກັບຄລືນ ໝ່າຍລອຍລະລ່ອງອຸ່ປນທົ່ວມື້າ
ໝາຍຫຸ່ມຍືນຟັງເສີຍອົກທີ່ກອ້ອງອົງຊອງເມືອງອຸ່ປນອາຄາຣສູງ ສາຍລມ
ເຢັນຈັດພັດປກເສື່ອເຂົາເປີດ ຕິ່ງທີ່ເຮືອນຜມຍາວຂອງເຂາ
ຜູ້ຄົນເຕັ້ນຮ້າຍໆຢ່າງຈົ້ວຕຽນຄລຸມຄລື່ງ ເປີດເສີຍດັກແນ່ນອຸ່ປນດັນໃຫຍ່
ດ້ານລ່າງ

ເຄື່ອງເສີຍຂັາດໃຫຍ່ພື້ນເສີຍກະຈາຍເສີຍດັນຕຣີອົກແອນດຣີລແຮງ ໆ
ອອກມາສັ່ນສະເໜືອນອາກາສ

ພວກເຂາແລະພວກເຮອຍືດແແນນບັນຫຼຸງ ຂຍັບຮ່າງກາຍທີ່ຫຸ່ມໂທກໄປດ້າຍເໜື່ອ^{ຫຸ່ມໂທກໄປດ້າຍເໜື່ອ}
ທ້າວເຮົາຮ່າເສີຍດັງໄຫວາເຫວາ ສີ້ນ້າເຈືອກາກມືນມາດລ້າຍເສັດຕິ
ແມ້ຈະຍຸ່ສູງຂັ້ນມາດີ່ສາມສົບຂັ້ນຂາຍຫຸ່ມກົງຍັງໄດ້ຢັນເສີຍເຫັນແຫ່ນ
ອຸ່ປນ

ເດີມທີ່ເຂາຮາມກລຸ່ມອຸ່ປນກັບຜູ້ຄົນທີ່ບ້າຄລ່ົ່ງຮາມດຶງບຣາດາງຸດຝີປີສາຈ

ชีวิตมนต์พาร 2

เหล่านั้น

แต่...ทุกอย่างน่าเบื่อหน่ายเสียเหลือเกิน

และแล้วเขาก็มองเห็นดวงจันทร์ที่ผลบุลโอลอยู่ท่ามกลางชั้นเมฆ

ความนิ่งความรู้สึกเปลปล剌ประหลาดอย่างหนึ่งทำให้เขาหงุดหงิดงุ่นง่า�^กมากขึ้น เขาไม่อยากอยู่ในที่ที่เต็มไปด้วยเสียงอึกทึก เป้ามของคนเหล่านั้นหมายบนคลานเข้ามาหา ประจำบสอพล้อเออกอาใจขาดอย่างไม่รู้จักเห็นด้วยนี่อย่างเดียว

ด้วยเหตุนี้เขาจึงออกจากที่นั่นกลับมายังห้องซึ่งอยู่บนยอดอาคาร

น่าเสียดาย ที่นี่คือยุดสมัยที่วุ่นวาย ไม่ว่าอยู่ที่ไหนก็ได้ยินเสียงหั่นนั้น

ความสามารถในการได้ยินของเขาดีเยี่ยมเกินไป ต่อให้ติดตั้งผนังกันเสียงคุณภาพดีขนาดไหนก็ไม่สามารถฟังหุ่นยนต์ได้

ในเมืองที่โลกนี้มีนุษย์และมารปีศาจบ้าคลั่งพอกๆ กัน พวกรเขามีแหลับไม่นอนทั้งคืน ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงในวันหนึ่งๆ จะมีคนหัวเราะครื้นเครง ทะเลาะเบาะแส้ง ร้องให้คำว่าราญอยู่ทุกมุมเมือง ทั้งยังปล่อยคลื่นวิทยุกระจายเสียงให้คนอื่นได้ยินในตอนกลางคืนที่มีดมิดอีกด้วย

เขาไม่เข้าใจว่าการพังคนอื่นพูดมีความหมายอย่างไร แต่เห็นได้ชัดว่า มุนษย์คิดว่ามี

หลายปีต่อมาพากมนุษย์คิดค้นประดิษฐ์โทรศัพท์ที่ล้ำหน้า โลกก็ยังอึกทึก ครีกโครมหนาหูกว่าเดิม

ตอนแรกเขายังรู้สึกสนใจกับการได้ดูมนุษย์เล่นละคร ร้องรำทำเพลง ประกาศข่าวจากแดนไกลอยู่ในกล่องสีเหลี่ยมเล็กๆ แต่ผ่านไปไม่เท่าไรเขาก็ชักเบื่อ

ร้อยปีที่ผ่านมาบนโลกมีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอด แต่มันยากที่จะทำให้เข้าคงความสนใจ

สิ่งที่ถูกคิดค้นขึ้นมาใหม่ๆ ก็อย่าง ถ้าไม่ส่งกลิ่นเหม็นร้ายกาจก็ส่งเสียงเดินเครื่องไปทุกด

สิ่งประดิษฐ์แบบทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้า ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ หรือต่อตอนโทรล วิทยุ หลอดไฟฟ้าล้วนแล้วแต่ส่งเสียงคลื่นความถี่ต่างๆ ทั้งหมดทั้งนั้น เข้ายังสิ่งกับได้ยินเสียงสัญญาณไฟจากบนท้องถนนเปลี่ยนไปมาด้วยซ้ำ

ขณะที่หอดตามองอาคารสูงเสียดฟ้าที่ตั้งเรียงรายและรถราที่แล่นปัดปร้าดอยู่บนถนนที่ตัดสลับไปกับน้ำไปมาด้านล่าง ชัยหนุ่มคาดว่ามีคนมา

เมื่อก่อนเขาไม่สนใจสิ่งเหล่านี้เท่าไร แต่พักหลังเขามีสามารถมองข้ามมันไปได้มากขึ้นทุกที

พวกล้มทำให้เขาหงุดหงิดจน่งน่าสุดทน บางครั้งเขาก็ยกขาด้วยไฟเผาทุกอย่างให้ร้าบ จะได้นอนหลับอย่างเป็นสุขเสียที

เขาน่าจะสะบัดมือทำลายล้างเมื่อตนี้ให้สิ้นซาก เมื่อเขาก็ได้รับความเงียบสงบบ้าง

มันเป็นความคิดที่ไม่勒าเลย แต่น่าเสียดายที่การทำอย่างนั้นจะดึงความสนใจของพวกรส ผลงานให้เขาหาความสงบไม่ได้ยิ่งกว่าเดิม

หลายพันปีมาแล้วแม้พวกรสจะทำอะไรเขามาได้ แต่ก็สร้างความไม่สะอาดสบายนอกบ้านเข้าได้ เล่นสนุกับพวกรสบ้านบ้างเป็นครั้งคราวก็ไม่เลวเหมือนกัน แต่พักหลังเขาก็เกียจจะสู้รบตอบมือกับพวกรสที่ตามราวด้วยเลิก

สายลมทอบพัดเมฆให้ลอยไปบดบังดวงจันทร์
ชายหนุ่มหลับตาสุดหายใจลีกๆ พยายามเดินพลางขัดไปทั่วร่างกาย
ให้ความเป็นอิสระที่เคยน่าหงส์ให้เหลือกลั้นขึ้นมาอีกครั้ง
แต่เปล่าประโยชน์ ไม่มีประโยชน์อีกแล้ว
แม้พลังจะยังอยู่ หลังไหломามาไม่ขาดสายรากับน้ำในมหาสมุทร เขากลับยังคงรู้สึกถึงความทิวกระหาย รู้สึกถึงความว่างเปล่า รู้สึก...ประณานะไรบางอย่าง
เขามีไม่เข้าใจ ทั้งที่เขารู้สึกในเรื่องใด แต่ทำไม่เขายังรู้สึก...
เดียวดาย

77

"ດ້າຄຸນຈະກະໂດດລັງໄປ ຮັບກວນຮອດນັກລັບໄປແລ້ວຄ່ອຍກະໂດດນະຄະ"
ເສີຍເຢັນຫາຂອງຜູ້ທີ່ມີງຕັ້ງຂຶ້ນຂ້າງໜ້າ
ເບົານິ່ງອໍ້າໆ ພອທັນກາລັບໄປກົດເຫັນໜູ້ສາວຸນນັ້ນ
ເກາໄດ້ຂີນເສີຍເຮືອເຂົ້າມາ ແຕ່ເກາໄມ໌ໄດ້ສັນໃຈ ມນຸ່ມຍື່ນໄໝຄວາມຄ່າແກ່ກາຣ
ສນໃຈ ຈົນກະທັກທີ່ເຮືອເຂົ້າມາ

"ຄຸນວ່າໄງນະ"

ເຖິງມາດຕົວຈັ້ງໜ້າເຮືອ

"ດ້າຄຸນຈະກະໂດດລັງໄປ ຮັບກວນຮອດນັກລັບໄປແລ້ວຄ່ອຍກະໂດດນະຄະ"
ທຸ່ມູ້ສາວຸນປະໂຍດຫ້າອື້ນຄຽງໄດຍໍໄມ່ຕົກຫລ່ນສັກຄ່າ
ມີອຸ່ປ້ວພຣີບຕາທີ່ເກາສົງສົຍວ່າຕ້ວເອງຫຼຸຟາດໄປ ແຕ່ເຮືອພຸດປະໂຍດເດີມ
ຫຼັກຍ່າງໜັດດ້ວຍໜັດຕຳ

ນັ້ນ...ທຳໄໝເກາໃບກິນໂດຍໄມ່ມີສາເຫຼຸດ

หญิงสาวดวงหน้าผู้ก้าโพกศีรษะ สวมผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลอ่อนของบริษัททำความสะอาด ติดป้ายว่า "ไว้ดูแลหน้าอ้า สองมือที่สวยงาม" ยังถือผ้าขาว์ไว้กับขาดสเปรย์ทำความสะอาดแบบแบบแก้วไว้ด้วย

เข้าจ้างบริษัททำความสะอาดมาเก็บภาชนะห้องอาทิตย์ละสามครั้ง แต่เข้าไม่เคยเจอกันที่มาทำความสะอาดเลยสักครั้ง เนาไม่่อยากพูดคุยกับใครเลยมักออกไปจากห้อง รอจนลึกลึกลับมา

"ฉันไม่อยากเป็นพยาณผู้เห็นเหตุการณ์ค่ะ ยุ่งยากจะตาย" เชอโบกผ้าขาว์ "เกิดเรื่องแบบนี้ที่โรงพยาบาลข้างๆบ้านมาครุ่นคอมอย่างกับตึกแทนໄล เท่าไหรก็ไม่ไป แต่คุณสายยวใจได้ ฉันทำงานเร็วมาก ฉันแค่ต้องเช็คกระจาเปลี่ยนผ้าปูที่นอน ล้างห้องน้ำ เก็บขยะในลังขยะกับเสื้อผ้าในตะกร้าผ้าสำหรับซัก เดียวฉันก็ไปแล้วค่ะ"

เชอพูดรัวเร็ว ใบหน้าไม่แสดงอาการใดๆ แม้แต่นิดเดียว

เขานั่งกลับไปประจันหน้ากับเชอ จ้องผู้หญิงที่ยืนอยู่หน้าประตูกระจากอย่างพูดอะไรไม่ออก

พังจากที่เชอพูดมา เชอนึกว่าเขาระยะไดตึก แต่เชอกลับทำเหมือนไม่ใช่ครุ่นของตัวเอง แฉมยังต้องการให้เข้า...คนที่เชอคิดว่ากำลังจะม่าตัวตายรอคือเดียวดายหรือ

"คุณต้องการให้มารอคุณทำความสะอาดให้เสร็จก่อนค่อยกระยะไดตึกเนี่ยนะ"

"สิบนาทีก็เสร็จแล้วค่ะ" เชอยกมือเท้าเข้า บอกชัดเจนและไม่ล้มเหลว มีข้อด้วยว่า "ไหนๆ คุณก็กำลังจะตายแล้ว แต่ฉันยังต้องทำงานเลี้ยงปากเลี้ยงห้อง พวนักป่าวจะໄลฉันไม่ปล่อยไปอีกหลายวัน รบกวนชีวิต

คุณธรรม忒มาร์ 2

และงานของฉัน ดีไม่ได้ถ้าฉันช่วยก่อนนี้อีกนิดอาจถูกหมายหัวว่าเป็นผู้ต้องสงสัยที่ผลักดันตากีดด้วย ต้องถูกตำราจุดตัวไปสอบปากคำทั้งวันทั้งคืนจนลับเสียงงานเสียการหมัด"

ชายหนุ่มกะพริบตาปริบ ๆ แต่เรอกลับพูดรัวเป็นชุดต่อไปเมื่อ он เป็นกลโดยที่ล้มหายใจไม่สะดุด

"พระเจ้าจันคุณช่วยรอฉันอีกสิบนาทีนั่นนะ ให้ฉันทำงานภานี้เสร็จ ออกจากห้องนี้ไปอย่างราบรื่น กลับบริษัทไปรับค่าแรงที่คงน้อยนิด สำหรับคุณแต่เยอะมากสำหรับฉัน ช่วยให้ชีวิตที่ยากจนข้นแค้นแต่ยังดีกว่า พ่อไหวของฉันดำเนินต่อไปได้ นอกจากคุณจะไม่รู้อะไรถ้าฉันจะขายข้าวในนิตยสารซุบซิบแลกกับเงินพิเศษอีกเล็กน้อย"

เขายังคงตะลึงланไปกิน

"แน่นอนค่ะว่า..." เห็นเขายังคงยืนเท้าเปล่าอยู่บนขอบระเบียงโดยไม่พูดอะไร หญิงสาวก็ถอนหายใจ ยกให้คอมแห้งด้วยท่าทางอ่อนใจ "ถ้าคุณถือสาที่จะต้องรอฉันไม่กี่นาที ฉันกลับไปเดี่ยวโน้เลยก็ได้ แต่ขอให้คุณเห็นใจกันบ้าง ตอนกรุงโตกดลงไปอย่าร่วงใส่ฉันเข้าล่ะ รอฉันเดินไปไกล ๆ แล้วค่อยว่ากัน หมั่นฉันยังช่วย ๆ อญ."

เชอใช้ด่างดาวหลังดาวซึ้งนินิด ๆ มองสบตาเขาตรง ๆ อย่างเย็นชา

ตอนที่เขายังไม่ได้ตอบอะไรเชอก็กลอกตาอย่างหัวเสีย ทันหลังเดินผ่านประตูกระจากที่ถูกผลักเปิดกลับเข้าไปในห้องกว้างขวาง

หญิงสาวอดดูดใหญ่มืออย่าง ดึงผ้าไฟกศีรษะออก จากนั้นก็เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดเข้าไปในตู้เก็บอุปกรณ์ในครัว

ตัวยเหตุผลบางอย่างที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เขากำลังจากขอประเบี้ยง
เดินเข้าไปในห้อง

ครั้นเห็นเขารีบเข้ามาเชอกห้อง

ผู้ชายคนนี้เวลาเดินดูเยื่องป่างส่างามเหมือนแมวไม่มีพิค เปียบกริบ
แฉมยังปราดเปรียว

อาจเพราภล้ามเนื้อแข็งแรงของเขากำยำล้ำสันเสียเหลือเกิน
ก็เป็นได้ เขายังคงเดินดูแล้วก็เป็นตัวของตัวเองและ
ไม่คุณนี่มีมาก่อนเลย นับประสาอะไรกับเขายังไงผิดที่ทำสำนิทเหมือน
น้ำหมึกยานลายเอวอีกด้วย

น่าเสียดายที่เขาดูหดห้อมครึ่ม

ชายหนุ่มนี้ไม่ได้เดินมาตรงหน้าเชอ เขายังคงเดินอยู่ข้างเคาน์เตอร์ของครัว
แบบเปิดโล่ง

"พมไม่ได้จะช่วยตัวตาย"

เชอมมองเข้า ช่วงก้าไปหนึ่งวินาที จากนั้นก็เอ่ยอย่างเกรงอกเกรงใจ
และมีมารยาทที่สุด

"ฉันยินดีมากที่ได้ยินอย่างนี้ค่ะ"

ผู้หญิงคนนี้ไม่เชื่อ

ดวงตาเชอไม่กะพริบด้วยซ้ำ เขายังรู้ว่าเชอไม่ใช่คำพูดของเข้า แต่เชอ
ไม่ได้แสดงอาการใดๆ บนสิ้นหน้าเลย

เชอคิดว่าเขายากดาย

เขานั่งรือยกดาย เขารีบจะมีแบบทุกอย่างเนี่ยนนะอยากดาย
ตลอดสิ้นดี

คุณภาพนักการ 2

"คุณอยู่ทำความสะอาดต่อได้" เขาจ้องมองผู้หญิงที่คิดของเขาว่า
คนนั้น เอ่ยปากอนุญาตด้วยอารมณ์นึงสนุก

"ขอบคุณค่ะ"

เชอมองเขา ทึ่งคำพูดเรียบๆ ด้วยกริยาท่าทางไม่นอบน้อมแต่ก็ไม่ดู
หึงยโส

จากนั้นหญิงสาวก็ปิดปาก ไม่สนใจเข้าอีก แค่ปิดดูเก็บอุปกรณ์
ออกมากใหม่แล้วผู้ชายพากศีรษะ สวยงามมือยาง หยิบอุปกรณ์ทำความสะอาด
แล้วเริ่มต้นปัดกวาด

เชอทำงานเร็วมากจริงๆ รวดเร็วแม่นยำและคล่องแคล่ว จากบน
ลงล่าง จากข้างนอกถึงข้างใน ปัดกวาดทำความสะอาดห้องที่มีพื้นที่กว่า
ร้อยผิง* ไปที่ลับบริเวณ

เชอเข็มผู้บุบกระจาด้านนอกก่อน พ่อเศรษฐก็เปลี่ยนผ้าปูที่นอน
ในห้องนอนของเข้า เก็บขยะและเสื่อผ้าที่จะซักในห้องน้ำ ขัดล้างอ่าง
อาบน้ำและอ่างล้างหน้าอย่างรวดเร็ว เข็มคราบน้ำที่แห้งกรังบนกระจาก
สุดท้ายก็ใช้เครื่องดูดผู้บุบดูดพื้น ทำความสะอาดบริเวณที่มีผุนละออง
ร่วงหล่นจากการปัดกวาดทุกแห่งจนสะอาดหมดจด

ระหว่างที่หญิงสาวทำงานพวนนี้เขานั่งมองเชออยู่บนโซฟาใน
ห้องรับแขก

เชอไม่เหลือบมองเขารายเดียวแต่ตั้งแต่นั้นจนจบ

ผ่านไปเตี่ยวนาน เมื่อเชอทำความสะอาดเสร็จก็เริ่มเก็บอุปกรณ์
ลดดูงมือยางกับผ้าพากศีรษะออกก่อนจะปิดประตูดูเก็บอุปกรณ์

* ผิง เป็นหน่วยมาตราวัดพื้นที่ เทียบได้ประมาณ 3.3057 ตารางเมตร

เชอไม่ได้ใช้เวลาแค่สิบนาที แต่พูดตามจริงแล้วก็เกินมาไม่เท่าไร
ผู้หญิงคนนี้... polym เป็นไม้เสียบฟี

เข้าเดาว่าเธอคงอายุแค่ยี่สิบกว่าๆ แต่กลับเกล้า涌เป็นมวยกุม
เหมือนชายแก่ หน้าก็ไม่ได้ทาเครื่องสำอางหรือลิปสติก เชอให้ความรู้สึก
เย็นชาและใจดำดังแต่หัว卓ดเห้า เมื่อนก้อนหินที่เพิ่งร่วงลงมาจากหน้าผา
บนภูเขาหายากๆ ไม่เมิด แผลมอมไปหมดทุกมุม ไม่เคยฉุนน้ำค้างเกล้า
ให้มันเลยแม้แต่นิดเดียว

ที่แรกเขานึกว่าพอเชอเก็บข้าวของทุกอย่างเสร็จก็จะรีบร้อนผงกหัวให้
เข้าแล้วหอบขยะกับเสื้อผ้าสักปักหันหลังเดินจากไปเฉียบๆ ไม่ให้เข้าที่
ต้องการกระโดดตีก้อารมณ์ค้างต่อไปเสียอีก แต่เชอหยิบหม้อที่เขานำไม่เคย
ใช้เลยสักครั้งออกจากตู้ในครัว ใส่น้ำและข้าวสารลงไป

เขานะรู้ด้วยหัวใจในห้องตัวเองมีข้าวสารด้วย

เชอช้าๆ หันนิ่งสองขึ้น เอาหม้อวางลงบนเตา เปิดไฟต้มให้เต็ม
เขานะไม่เด็กินอะไรนานนานแล้ว เขามดความอยากร้าวมากด้วยน้ำใจ
ไม่ว่าจะกินอะไรรู้สึกว่ารสชาติเหมือนเดิม เคี้ยวฟันฟังอยู่อย่างไรอย่างนั้น

เขาน่าจะออกปากห้ามเชอ แต่เข้าเปล่า

ความรู้สึกแปลกดู อย่างหนึ่งทำให้เขานั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟา
มองดูผู้หญิงคนนั้นหยิบจับเครื่องครัวใหม่เอี่ยมของเขา

หญิงสาวตอกไข่ลงไปก่อนจะยกหม้อขึ้น รอยเกลือเล็กน้อย ปิดเตา
ตักใส่ขาม เอาข้อมันใส่ลงไป

เชอยกขามมาวางลงบนโต๊ะตรงหน้าเขา
"นี่อะไร"

សំណើរាយការណ៍ 2

"โจ๊กใส่ไข่ค่ะ" เครย์ดตัวขึ้นตรงๆ มองเข้าด้วยสีหน้าเฉยเมย
"บางครั้งคุณแค่หิว กินอะไรร้อนๆ ถักชาม ดอยกลับมาตั้งหลักคิดทบทวน
ก็จะเจอทางออก หรือไม่นั้น...ต่อให้จะตาย อย่างน้อยก็กินให้เสร็จก่อน
ค่อยตาย จะได้มีเป็นพิทักษ"

สรุรค์ แม้แต่โครงกระดูกยังกลมกลึงนุ่มนวลกว่าเชอเลีย

หลงสวางหันหลัง ชะงักไปช้าครู่แล้วหันกลับมาใหม่

"มีคนเคยบอกฉันว่าคนเราเกิดมาต้องเรียนรู้จากความผิดพลาด
อย่างได้เห็น ถ้าไม่แก้ไขความผิดที่ทำลงไปในชาตินี้ให้ทันท่วงที ชาติน้ำ
ต้องเรียนมาใหม่อีกครั้ง ฉันไม่เชื่อเรื่องนี้สางเทาหากอรณะกะ แต่ถ้าเป็น
อย่างนั้นจริงมันทรมาณออก ฉันยอมขอให้ครบๆ ไปที่เดียวในชาตินี้ดีกว่า"

เขามีอยากรู้ว่าผู้หญิงคนนี้สอนหลักธรรมให้เขา

"ผม ไม่ได้จะมาตัวตาย" เก็บอกซ้ำด้วยท่าทางหุ่นหึงดิบ

ເຄືອຂ້ອງໜ້າເງົາຄວ່າຫຼັນ

"จังกัดดีแล้วค่ะ ขอโทษที่ฉันเข้าใจคุณผิด" คำขอโทษของผู้หญิงคนนี้ไม่มีความจริงใจสักนิด "ขอบคุณที่ให้ฉันทำความสะอาดห้อง"

หลงสาวหันหลังเดินผละไปโดยไม่รู้ให้เข้าตออบ ลังหน้มอและเข็ดเคาน์เตอร์เตรียมอาหารจนแห้ง เก้าผ้าขี้รัวตาก ออกจากรถวิ่งไปยังในประตู หยิบกระเบื้องดูของตัวเองที่วางอยู่บนโต๊ะตรงกลางทางเข้าขึ้นมาแล้วนั่งลงบนเก้าอี้เพื่อสุมรองเท้า

พ่อเศรษฐีเชื่อถูกแล้วว่าสามเสือเจ้าเก็ต หอบหัวลงเสือผ้ากับขยะ เปิดประตูเดินออกไปก่อนจะปิดประตู

ในห้องตากอยู่กลางความเงียบอีกครั้ง แต่น่าเสียดายที่โลกยังคง

ສົ່ງເສີຍແຂະອະ

ຫາຍໜຸ່ມໄດ້ຢືນເສີຍແຂກດາລິຟົດ ຈາກນັ້ນກົບຍືນຮອໃຫລິຟົດເຄີ່ມອື່ນນຳມາ
ອຍ່າງເສີຍບາ

ໃຈກົດຮັງທັນສົ່ງຄວນສຶກພາລອຍກຮຸນເປັນສາຍ ໂຊຍກລິນຫ້າວຫອມຈຸຍ
ເຂາມອອງຈົກຂາມນັ້ນແລ້ວແຄ່ນເສີຍນີ້ ໄມເກົ່າໃຈວ່າຕົວເອງເປັນຂະໄວລິ່ງຍອມ
ໃຫ້ເຮົວກາງທ່າວັດດີຂັນດັນຕ່ອຫັນເຫຼົາ

ເຂາຍກາງມານີ້ນຳ ກະຈະເຂາໄປເຖິງໃນອ່າງສັງຈານ ແຕ່ເນີດຫ້າວສຶກພາ
ສະຫັດຜລິອອາເປັນດອກເລື້ອງ ສ່ອງປະກາຍວາວັບອຸໍາໄດ້ແສ່ງໄຟ ກລິນຫອມ
ຂອງຫ້າວໂຍມາແຕະປລາຍຈຸນູກ ແທຣາໝໍເຂົ້າໄປປຶ້ງທັງໃຈ

ນອກຈາກນິກັນໄຟໄກ ແລະເກີລືອອົກເລົກນ້ອຍແລ້ວ ເຮົມໄມ້ໄດ້ເຕີນຂະໄວ
ລົງໄປອົກ

ກລິນຫອມນັ້ນໃຫ້ຄວາມຮູ້ສັກຕິດລົງອຍ່າງໜຶ່ງ ຫາຍໜຸ່ມຫຍົບຫຼັນນຳມາ
ຕັກຈົກໂດຍໄມ້ຮູ້ຕ້າ

ປະຕູລິຟົດເປີດອອກ ເຮົມເຕີນເຂົ້າໄປ
ຫ້າວຫວານອ່ອຍ ໄກນຸ່ມລື່ນ ພອລົງໄປລົ້ງທ້ອງກົ່າໆໜ້າເປັນທີ່ສຸດ
ເຂາໄດ້ຢືນເສີຍແຂກຍືນພິຟົດພຳລາງດອນຫາຍໃຈອ່າງເໜື່ອຍັດ
ເຂາຕັກຈົກອົກຄໍາເຂົ້າປາກອ່າງໜ້າ ຖ້າ

ອຸ່ນເຫຼືອເກີນ
ຄວາມອຸ່ນນັ້ນແກ່ກະຈາຍອູ້ໃນກະເພາະທີ່ໄວ່ງເປົ້າມານານ ປລອບປະໂລມ
ເຂົ້າໄດ້ອ່າງນໍາພິສວງ

ເນື້ອອົກຈາກລິຟົດ ອຸ້ນສາວເດີນຝ່ານໂດງຫັນນຶ່ງ ເຂາຍະໄປທີ່

คุณธรรม忒มาร์ 2

ในถังขยะ จากนั้นก็เดินหัวลง เสือผ้าก้าวไปบนพื้นทินอ่อนพลาสติกหน้าท่าชายพนักงานดูแลและพยายามรักษาความปลอดภัย ผลักประตูกระจกจากเบิดออกจากอาคารหอڑวราแห่งนี้ไป

ลุงหน้าด้านนอกทิ่มแทงกระดูก เครื่องราชบัปผ้าพันคอที่เริ่มนีด้ายลุ่ยให้แน่นเข้าระหว่างเดินไปที่สถานีรถไฟดินไกล๊ๆ

ผ้มไม่ได้จะช้ำตัวตาย

เสียงทุ่มตักของเขาสะท้อนอยู่ในหู

เมื่อครู่เห็นชัดๆ ว่าเขากำลังเหมือนหมดอย่างตายอย่าง มีแต่ผู้เท่านั้นล่ะที่จะเชื่อคำพูดของเขากลับ

หลังสาวเมยหน้าขึ้นแหงนมองห้องนอนยอดอาคารขณะเดินอยู่บนทางเท้า

ไฟในห้องนั้นยังคงสว่าง บนขอบระเบียงไม่มีเงาคนที่ทำท่าจะกระโดดลงมาแต่อย่างใด

ตอนเชื่อเดินออกจากเมื่อครู่ บนพื้นไม่มีเศษหรือแผ่นเลือดอะไรอยู่นั่นอาจหมายความว่าเขามีภัยเงียบเจ็บช้ำนั้นแล้วก็ได้

เชื่อไม่ควรยุ่งเรื่องของบ้าน ควรทำเป็นว่าไม่มีเรื่องนี้เกิดขึ้น หันหลังเดินจากไปเสียตั้งแต่ตอนที่เห็นเขามาแล้วโทรแจ้งตำรวจ นี่จะเป็นวิธีรักษาตัวรอดเป็นยอดดี

แต่ตอนที่เชื่อเห็นเขายืนทำหน้าอุम Thur อยู่บนขอบระเบียง มันช่างยากที่เชื่อจะแก้ลังทำเป็นไม่เห็น

เชื่อรู้จักเวลาสิ้นหวังและว่างเปล่า�นี้ เชื่อเองก็เคยดูกันบีไฟขึ้นไปยืนอยู่บนตึกสูง เจ็บปวดมากจนอยากรอดีดลงไปให้มันจบๆ จะได้

ໄມ່ຕ້ອງຮັບມືອັກຂອງໄຣທັນນັ້ນມາກ່ອນແລ້ວອັກນັ້ນ

ສຸດທ້າຍ...ເຂອກົດຄຳນັ້ນໄວ້ ໄມ່ໄດ້ກະໂດຄລົງໄປ

ເຄີມໄໝເຂົ້າໃຈວ່າຄົນທີ່ມີເຈີນແລະ ຄຳນາຈ ແມ່ຍັງຫລືອຳນາດໄປເປັນດາຮາ
ໜັງໄດ້ອ່າງເການມີຄູປສຽບຄະໄຣທີ່ຂໍາມຝານໄປໆໄມ່ໄດ້ກັນ

ຫຼັງສາວດຶງສາຍຕາກລັບນາມ ເດີນໄປຂ້າງໜ້າຕ່ອ

ລຶງຈະໄມ່ເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເຂອກຮູ້ດີວ່າບັນລອກນີ້ໄມ່ວ່າໃກຣກນີ້ຄວາມທຸກໆໆແລະ
ເຮືອກລັດກລຸມຂອງຕົວເອງທັນນັ້ນ

ເຂອຫວັງວ່າເຂົາຈະກິນໂຈັກຂາມນັ້ນແລ້ວເພຍໜ້ານອງທ້ອງພ້າ ຕະຫັກໄດ້
ວ່າຄວາມຈິງແລ້ວທາງຕົນທຸກສາຍຢັ່ງມີທາງອອກ ແຕ່ເພຣະໃຈຮັ້ອນເກີນໄປເລຍ
ມອງຂໍາມມັນໄປເທົ່ານັ້ນ

ດວງຈັນທຽບທີ່ສຸກສາກວບນ້ອງທ້ອງພ້າດູກເມນົບດັບໄປໝາດແລ້ວ

ຫຼັງສາວເດີນອູ່ກ່າງລົມທ່ານາ ລັດເລາະຜ່ານຜູ້ຄົນທີ່ປັບປຸງກັນຍ່າງ
ຄຸ້ມຄັ້ງໃນສິນວັນຄວິສົດໝາສ

ຫວັງວ່າເຂົາຄະຈະເລີກຕິດໄມ່ຕ້າໄດ້ແລ້ວ ເຂົາເປັນລູກຕ້າຂັ້ນຕີຄົນໜຶ່ງ ເລາ
ສ່ວນໃຫຍ່ໄມ່ເຄຍອູ່ບ້ານ ໃນຫ້ອນນັ້ນມີເຂາຄັຍອູ່ແຄ່ຄົນເດືອຍ ກາຣຈະທຳ
ຄວາມສະຄາດຂອງທ້ອງຊຸດສຸດຫຽວຢ່າງນັ້ນຈ່າຍນາກ ຈ່າຍຂາດທຳໃຫ້ທຸກຄັ້ງທີ່
ເຂອໄປຮັບຄ່າແຮງທຳຄວາມສະຄາດຄັ້ງລະສື່ໜ້າໂນງ ເດືອນລະແປດຄັ້ງຢັ່ງ
ຮູ້ສຶກຜິດທິນ່ອຍໆ ເລຍ

ສ່ວນໃຫຍ່ທ້ອງຊຸດຫຽວທີ່ຕ້ອງໃໝ່ເລາສື່ໜ້າໂມງກວ່າຈະເກັບກວາດເສົ້າ ເຂອ
ສາມາດເກັບກວາດທ້ອງຂອງເຂາເສົ້າໃນເລາຍັນຮາດເຮົວແມ້ອນຍ່າງວັນນີ້
ທຸກຄັ້ງ ດ້າເຂົາສື່ມ່ອງເທິງໄປ ເຂອດເສີຍດາຍນາກ

ແຕ່ເຂອກົດທຳໄດ້ແຄນລະນະ ເຂອພຍາຍາມດຶງທີ່ສຸດແລ້ວ ດ້າເຂົາກິນໂຈັກເສົ້າ

ຖົນຕະມານຕົກກອງ 2

ຢັ້ງຄືດອຍາກຕາຍອ່າຍໆ ເຮັດຈິນປໍ່ງວູກາຈະທຳອະໄຮ ໄດ້ແຕ່ອາຍພຣີໃຫ້ເຂົາໄປຕົມາດີ ຈິຕໂຈເຂົມໄດ້ສີເຕືອະໄຮອູຍ່ແລ້ວ ໂຄງຕາທຳຄວາມດີວັນລະຄຽບຮັງຂອງເຮັດ ຈຳກັດແຄນີ້ແລະ ເຮັດໄວ່ວ່າງມ້ວຍປ່າທ່າງຄວາມເປັນຕາຍຂອງເສຽມລູ້ທີ່ມີໜີ້ລັນຫຮອກ ເຮັດຢັ້ງມີຫຼັກວິດຂອງຕ້າງເອງທີ່ຕ້ອງດຳເນີນດ້ວຍໄປ ດ້ວຍເຫດາຍຈົງໆ ກີ່ມີໃໝ່ຮູ້ຮະ ຂອງເຮັດ

ເນື່ອຂາຍໜຸ່ມກິນໂຈກໝານນັ້ນໜີ້ມີປົດໄຟນົມລົງບນເຕີຍສະອາດສະໜັນ ໄມຮູ້ທຳໄມ້ທີ່ເລີຍປ່າໄທ້ສອງຂ້າງຍັງຄົມຮອຍຫຼົງສາວັນນັ້ນໄປ

ເຮັດຂຶ້ນຮັດໄຟໄດ້ດີນກ່ອນຈະເປັນຢືນໄປໜັງຮັດປະຈຳທາງ ພອລົງຈາກຮັດ ກີ່ເດີນດ້ວຍ ອ່ອໄໝລ່ອົ່ມນັ້ນຫນາທາງໃນເມືອງເຂົ້າໄປໃນພາරົດເມນົດທີ່ໄມ້ມີລິຟຕີ ແກ່ໜີ້ນີ້ ເດີນຈິນບັນໄດ້ຫລາຍສືບຂັ້ນຍ່າງຍາກລຳບາກກ່ອນຈະລ້ວກຸ່ມ ແລະ ອອກມາເປີດປະຕູດ້າຍນີ້ທີ່ສັ່ນຮະຈິກ ຈາກນັ້ນກີ້ເຂົ້າທ້ອງໄປ

ເຮັດຮົນນ້ຳຮັອນໃຫ້ຕ້າງເອງແກ້ວໜີ້ ເປີດດູງພລາສຕິກອອກ ເຮັ່ມດັ່ນເຕື້ອຍວ່າ ເບາລືມຕາໄພລົງອູ່ໃນຄວາມມິດ ວາທີ່ນັ້ນເຂົາເພີ່ມຈະຕະຫຼາກໄດ້ວ່າ ເສີ່ຍົງເລົກໆ ໄມ່ເປັນຈຳກະທີ່ຕັ້ງໄມ້ໜຸ່ດຕັ້ງແຕ່ຕອນເຮັດອູ່ໃນຫ້ອງເນື່ອຄຽວຕີໂອ ເສີ່ຍົງທ້ອງຮ້ອງຂອງເຮັດນັ້ນເອງ

ເຮັດຫິວໜ້າ ແຕ່ເຮັດລັບທຳໂຈກໃຫ້ເຂົາແລ້ວຄ່ອຍຈາກໄປ ເກົ່າຮູ້ໃນຫັນທີ່ວ່າເຮັດໄມ້ໄດ້ເຍື້ນຫາເໜີນນີ້ແສດງອອກ ດ້ວຍເຮັດໄວ້ຮັຈົດຫວ່າໃຈ ຈົງໆ ຕອນເຮັດຄືດວ່າເຂົາຈະກະຮະໂດດຕິກຳມ່າຕ້າຕາຍ ເຮັດຫັນຫລັງຈາກໄປກີ້ໄດ້ ແຕ່ເຮັດເປົລ່າ ເຮັດລັບເອີ່ມປາກຫັມເຂົາໄວ້

ແມ່ນຳພົດຖານຸຄໍາຈະເຈືອຮອຍແດກດັ່ນ ແຕ່ຜູ້ຫຼົງຄົນນັ້ນກີ້ທຳໃຫ້ເຂົາລົງຈາກ ຂອບຮະເບີ່ງໄດ້ຈົງໆ

ເຮືອຍັງທຳໄຫ້ເຂົາກິນຄາຫາຮ້າໄດ້ອີກຕ້ວຍ
 ເຈົ້າໝາມນັ້ນຍັງຄຸນຫຳນ້ອຍໃນຮະພາບຂອງເຫຼາ
 ຂາຍຫຸ່ມໜຸ່ມຫລັບຕາ ເງື່ອຫຼັກເສີຍເຮືອຍຸ່ກລາງຄວາມມືດເງື່ອບໍາ
 ເຮົກິນໜ້ານາກຮາວກັບຄາຫາຮ້າໃນມີມີເປັນຂອງເລີສີຮສຫຍາກ ເສີຍດາຍທີ່
 ຈະກລືນແຕ່ລະຄຳລົງທ້ອງໄປ

ເນັງໄດ້ຍືນເສີຍເຮືອເຄລື່ອນໄຫວຍຸ່ອີກຝາກຂອງເມືອງ ກິນໜ້າ ຕື່ມນໍາ
 ລັກໜ້າ ແປງຟັນ ອາບນໍາ ຈານນັ້ນກົດໄຟນອນລົງບນເຕີຍແລະທ່ານັ້າ
 ມີບາງເສີຍເຂົາແກ້ໄມ້ອອກ ແຕ່ສ່ວນໄຫວຢູ່ເຂົ້າໄດ້ຍັງຫັດເຈັນວ່າເຮືອກຳລັງ
 ທຳອະໄຣຍຸ່ ຮາວກັບເຮືອຍຸ່ທ້ອງໜັງ ຖ້ານີ້ເອງ ຮາວກັບຕອນເຮືອຈາກໄປປໍໄດ້ທີ່ເຊື່ອກ
 ລ່ອງທີ່ໄວ້ເສັ້ນທີ່ໃຫ້ເຂາຕາມຮອຍໄປຕໍ່ໄດ້

ເຂາສັງສັນວ່າທຳໄນ້ຕົວເອງຕ້ອງແບບພັງຕ້ວຍ ແຕ່ເຂົາໃມ່ສາມາດຕັດກາຮ
 ເຊື່ອມໂຍງເລັກ ບ້ານ້ຳ

ເຂາສາມາດໃຫ້ເສີຍອື່ນກລບເສີຍເຮືອໄປຈຸນໜົມໄດ້ຍັງ່ຢ່າຍດາຍ
 ອຳຢ່າງໄຮສີຍໂຄນິກຂະອະນະເທິ່ງຍຸ່ແລ້ວ

ແຕ່ຕົວເຮືອມີຄວາມສົງບເງື່ອບແປລາ ອຳຢ່າງໜີ່ ອາຈເພຣະເຮືອ
 ໄມ່ຄູໂທຣທັນ ແລະໄມ້ພັງຈິວຫຼຸ່ງ ເຂາດຶງກັນໄມ້ໄດ້ຍືນເສີຍເຮືອເປີດຄອມພິວເຕົກ
 ດ້ວຍໜີ້

ຈານນັ້ນເຂົກຕະຫັກໄດ້ວ່າເຮືອໄມ້ພົກໂທຣສັກທີ່ມີຄືດຕ້ວຍ
 ເຂາອົດໃຈໄມ້ຍຸ່ເຂາອຍາກແບບພັງ
 ເຮືອຕອນຫາຍໃຈເບາ ອົກມາອີກຄລ້າຍແບກກວະຫັກອື່ນໄວ້ບນໍລັງ
 ອຸ່ນຄອດເວລາ ຈົນກະທັ່ນອນລົງແລ້ວດີງຈະໄດ້ພັກ
 ລມໝາຍໃຈທີ່ຝ່ອນຄລາຍລົງນັ້ນພັງຮາວກັບດັ່ງອຸ່ນ້າງ ຫຼືໄມ້ມີຜິດ

คุณธรรมพ่อ 2

ไม่นานeko ก็หลับสนิทไป

เข้าพึ่งเสียงลมหายใจเป็นจังหวะของเชอ สองสัญญาตัวเองมีปัญหา
อะไรกันแน่

แคมนูนูร์ต่าต้อยคนเดียว

แต่...การจดจ่ออยู่กับเชอที่เงียบสงบทามให้เขามองข้ามเสียงอื่น
เข้าผลพลิกตัววนตอนตะแคง ผ่อนคลายลงอยู่ในศตวรรษที่สิบเอ็ด
ซึ่งอีกทีก็ครึกโครมหากที่เบรียบไม่ได้โดยไม่รู้ตัว

เชอหายไปแล้ว เสียงหายใจเป็นจังหวะน้ำหายไปอย่างไรร่องรอย
เขากลิ่มตาขึ้นทันควันถึงพบว่าพ้าตัวงเริ่มหายไปแล้ว นั่นเป็นเรื่องน่าดีนั่งถึง
อีกเรื่องที่ชวนให้ตกใจ

ชายหนุ่มลูกขึ้นนั่งข้าๆ อย่างไม่อยากเชื่อ เขากลับหน้าพลางจ้อง
แสงเดดสว่างไสงานอกหน้าต่าง ตระหันกัดว่าที่เสียงเชอหายไปเพรา
เขากลับไปนั่นเอง

เขกดันหลับไปซะได้ แมมยังหลับไปตั้งหลายชั่วโมงด้วย
เขากลิ่มไปแล้วด้วยซ้ำว่าครั้งล่าสุดที่ได้หลับมันตั้งแต่เมื่อไร
หลายสิบปีก่อน หลายร้อยปีก่อน หรือพันกว่าปีก่อน

เขากลิ่มไปแล้ว เขากลิ่มไปนานแล้วว่าจะพักผ่อนอย่างไร ยังไม่ต้องพูด
ถึงการนอนหลับเลย

ในอดีtexa เคยอาละวาดให้ไปเพราบนไม่หลับ เขามิ่อยากตื่น
อยู่ตลอด ไม่อยากได้ยินเสียงมากมายเหล่านั้น แต่เขากลับควบคุมไม่ได้
เมื่อก่อนเขาเคยคบหาเพื่อนฝูง ดีมเหล้าหาความสุขแค่เพื่อจะ

หันเหลี่ยมเข็มแห่น่ารำคาญพวนนั้น แต่มันช่วยหันเหความสนใจของเข้าได้แค่ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น และวิธีนี้ไม่สามารถซ้ำใช้ให้เข้าได้รับความสงบด้วย

หลายร้อยปีที่ผ่านมาเสียงที่เกิดจากเครื่องจักรต่างๆ ยังดังอึกทึกกว่าเดิม

เข้าเคยคิดที่จะทำลายทุกอย่างให้สิ้นเช้า แต่เขาก็ไม่อยากอยู่ในโลกที่มีเด็กปีศาจ พวกรหบเนื้อก็คงไม่ยอมให้เข้าทำลายโลกทั้งหมดนั้น ยิ่งไปกว่านั้นเขายังคง แล้วก็เมื่อแค่ด้วย

เข้าจึงปล่อยให้เสียงอึกทึบอยู่ต่อไป เลิกล้มความคิดที่จะนอนหลับอย่างเป็นสุขจนกระทั่งวันนี้...

นอกหน้าต่าง เมฆครึ่มหนาอยู่ตัวต่ำราวกับจะกดลงมาอยู่ต่ำหน้า เขาระบุจากเตียงมาก็ยังหันหน้าต่าง

บนถนนใหญ่ผู้คนสัญจรไปมาหัวใจว่า... เนgar่างคนที่ดูเล็กกระชิริดเหล่านั้นดูเหมือนมัดเดินไปเดินมายั่วยี้ มากปีศาจแห่งรัตติการพาภันหลบไปอยู่ในเงามืด รอคอยให้คำคืนมาถึง

เขายังนึกว่าตัวเองคงไม่ได้นอนหลับเต็มอิ่มอีกแล้วเสียอีก ที่แท้ขอแค่เพ่งความสนใจอยู่บนตัวคนคนเดียวโดยไม่ไปสนใจเสียงอื่น ก็ทำได้แล้ว

เขาเกือบจะหัวเราะออกมา รู้สึกว่าจิตใจสดชื่นกระปรี้กระเปร่า นึกไม่ถึงเลยว่าคำตอบจะง่ายอย่างนี้

หนังสือพิมพ์วางเรียงเป็นปึกอยู่บนชั้นวางในร้านสะดวกซื้อ

ชั้นตอนทั่วไป 2

ถ้าเข้าด้วย ถึงโทรศัพท์จะไม่ได้รายงานข่าว หนังสือพิมพ์ก็จะมีลง เป็นดันว่า 'เศรษฐีหมื่นล้านผู้คลั่งบ้าจะติดตื้กมาตัวตาย' จะไร้ทำนองนี้ อีกสองวันเชอต้องไปทำความสะอาดห้องของเขาก็ เชอแค่ไม่อยากไปเสียเที่ยวเท่านั้น

"พี่หวาน!"

เมื่อเล็กข้างหนึ่งตอบจนให้หลงทาง
เชอหันกลับไป เห็นเด็กสาวที่อายุเพิ่งครบยี่สิบยี่มสุดใส่พลาง เคี้ยวหูมากฟริ้งหยับๆ

"จะซื้อหนังสือพิมพ์หรือ ฉันนี้กว่าไฟไม่อนหนังสือพิมพ์จะอึก"
เด็กสาวสวนผ้ากันเปื้อนของบริษัททำความสะอาดเหมือนกับเชอ ใบหน้ายิ้มแย้ม

พอเห็นเด็กสาวก็ทำให้เชอนึกได้ว่าถ้าเข้าด้วยจริงๆ บริษัทน่าจะแจ้งให้เชอรู้

"เปล่า แค่คุณ"

เชอหันกลับไป ทิ้งความคิดที่จะซื้อหนังสือพิมพ์แล้วก้าวออกจาก ประตูอัตโนมัติของร้านสะดวกซื้อ

"บวกตามตรงนั้น พี่หวาน พี่คิดจะซื้อมือถือมาใช้บ้างรึเปล่า เมื่อกี้ฉันหาพี่อยู่ตั้งนานแน่" เด็กสาวสดมือเข้าไปในกระเป๋าผ้ากันเปื้อน ก้าวยาวๆ ตามหลังเชอมา "มีมือถือสะสมดีออก"

"สะดวกให้คนอื่นกวนใจยี่สิบสี่ชั่วโมงนั่นเหรอ"

หญิงสาวดึงประตูเปิด หัวลงเสื้อผ้าที่เก็บกลับมาเมื่อวานเดินไปทาง ห้องซักผ้า

"พุดอย่างนั้นไม่ได้นะ เกราฟไม่อยากรับโทรศัพท์ปิดเครื่องได้นี่นา"

"ไม่เข้าห้อง" เชอบวีเชอเรียบๆ

"แล้วถ้าใครมีครูระด่วนจะติดต่อหาพี่ จะทำยังไง"

"ฝากข้อความไว้กับบริษัทโดยเด่น ถือเป็น สมัยนี้ครูจะโทรบ้างไม่ด่วน
ฉันมีมือแค่สองข้าง ถึงจะเป็นเรื่องด่วนแค่ไหนฉันก็จัดการได้แค่ทีละเรื่อง"

"แล้วถ้าบังเอิญพี่มีเรื่องด่วนต้องโทรศัพท์ล่ะ" เด็กสาวถามเข้าชี้
อย่างไม่ยอมแพ้

ลงชีวารุณเดินไปข้างหน้าต่อ

"เชอมือถือเปล่า"

"ต้องมีอยู่แล้ว" เด็กสาวลุ้งโทรศัพท์มือถือสีชมพูที่ติดคริสตัล
ระยับระยับจนทำคนตาเกือบบอดไว้เต็มอกมาจากการเป่าฝ้ากันเปื้อน

"แผลยังเป็นรุ่นใหม่ล่าสุดด้วย มีกล้องถ่ายรูป คุณนั่งเข้าเน็ตได้อีก"

"ขออันซึ่มโทรศัพท์อย่าได้ใหม่"

เด็กสาวยืนโทรศัพท์มือถือให้เชอโดยไม่คิดอะไร

ลงชีวารุณรับมา แต่ไม่ได้เปิดโทรศัพท์มือถือออก แค่หยุดเดินแล้ว
ยืนคืนให้

"เอ้า ก็ทำอย่างนี้罊"

"เห?"

"ถ้าฉันมีเรื่องด่วนจะใช้โทรศัพท์ แค่ขออัญมณีข้างๆ ก็สิ้นเรื่อง"

เด็กสาวอ้าปากค้าง ตะลึงกับไปเล็กน้อย

ลงชีวารุณเกือบจะหัวเราะออกมาก เชօสายหน้าแล้วหัวลงเสื้อผ้า
เดินเข้าไปในห้องซักผ้า ส่งเสื้อผ้าที่ต้องซักให้กับพนักงานคนหนึ่งในนั้น

ចំណែកអនុវត្តរង 2

អីដោយខ្លួនពីរបាយការណាស់ ដើម្បីប្រាយការ និងប្រាយការ ជានេនាគាត់
ខ្លួនដើម្បីដោលបានប្រើប្រាស់ទៅការ និងដោលបានប្រើប្រាស់
ដើម្បីស្វែងរកការងារ និងដោលបានប្រើប្រាស់ទៅការ និងប្រាយការ ជានេនាគាត់

ខ្លួនអាចបានប្រាយការ ដើម្បីប្រាយការ ជានេនាគាត់

"តាប់ងកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង"

"ក្រោមកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង"

"តាប់ងកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង" តើកសារមិនយុទ្ធផល
តាប់ងកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង" តើកសារមិនយុទ្ធផល
តាប់ងកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង" តើកសារមិនយុទ្ធផល
តាប់ងកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង"

"តាប់ងកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង"

ខ្លួនកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង
តើកសារមិនយុទ្ធផល តើកសារមិនយុទ្ធផល តើកសារមិនយុទ្ធផល

បានគ្មានថ្មី ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង

"ក្រោមកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង..."

អាជីវិត ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង
តើកសារមិនយុទ្ធផល តើកសារមិនយុទ្ធផល តើកសារមិនយុទ្ធផល

កើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង
មិនយុទ្ធផល ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង
មិនយុទ្ធផល ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង

ខ្លួនកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង

តើកសារមិនយុទ្ធផល ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង

ខ្លួនកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង

ខ្លួនកើតុគុណខ្សោយ ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង ពីមិនមឹនតិចឡើង

ถัดจากวันหยุดที่โรงบ้านทุกหลังจะเต็มไปด้วยถ้วยจานวางรองกระดาษ
น้ำคือเมืองแห่งความภูงനวลด ผู้คนต่างก็ต้องการสนับสนุนงานอย่างบ้าคลั่ง
เพื่อสืบสานความเป็นจริง

เชอก็บการดห้องที่สักปراเลอะเทกะอย่างรวดเร็ว ดีนความสะอาด
เป็นระเบียบเรียบร้อยให้กับลูกค้า

ลึนนี้จะไม่ใช้อาชีพที่สบายนะในนัก แต่เชอพบว่าด้วยเงื่อนไขของงานนี้มาก
บริษัททำความสะอาดที่เชออยู่เป็นมืออาชีพที่สุด ให้บริการลูกค้า
โดยใช้เฉพาะ พนักงานที่รับเข้ามาต้องดูดตรัจสอบประวัติและได้รับการ
ฝึกอบรมเรื่องการทำความสะอาดและงานบ้านโดยเฉพาะ

แน่นอนว่าเป็นเพราะลูกค้าที่ให้บริการเป็นลูกค้ามีระดับ เมื่อเทียบกับ
แล้วค่าแรงที่ได้รับก็สูงกว่าบริษัททำความสะอาดทั่วไปพอสมควร

ในฐานะที่เป็นพนักงานทำความสะอาดมือดีที่สุดของบริษัท เชอไม่ต้อง^{ให้ให้พรีบอย่างไรมากมายในการรับมือกับบัญชา เชอไม่สอดรู้เรื่องชาวบ้าน}
ประวัติของลูกค้า ทำงานลูกต้องแม่นยำ ไม่เที่ยวผูกมิตรกับลูกค้าไปทั่ว
และยังไม่ผิดเพื่อง่าวตัวเองจะได้แต่งเข้าตระกูลไฮโซ บินไปเกาบบัน
ยอดไม้กลายเป็นหล่อ

แม่บอยครั้งการที่เชอติดต่อได้ยากจะทำให้เชอเสียลูกค้าไปไม่น้อย
แต่เชอยังคงร้องเรียนว่าชอบทำหน้าบึ้ง แต่ลูกค้าหลายคนชอบที่เชอ^{เป็นคนสงบปากสองคำ รวมถึงชอบวิธีทำงานที่รวดเร็วและคล่องแคล่ว}
ของเชอ

พากลูกค้าเห็นเชอเป็นเงาที่ทำงานบ้านได้โดยอัตโนมัติ เชอคงก็ยินดี
เป็นเงาที่ไม่ต้องสูงสิงสมาคม ตอบคำถามคนไม่จบไม่สิ้นเหมือนกัน

คุณธรรม忒มาร์ 2

เชօກภาດบ้าน ชื້อกับข้า សົງເສື່ອຜ້າໄປສ້າທີ່ໃບທັນທີ່ມີຄຸນເຄຍຫຼານັ້ນ
ເຂຍມີຮູຈັກພວກເຂາແລະ ໄມໂຍກຮູຈັກດ້ວຍ
ເງິນທີ່ທ່າໄດ້ພອໃຫ້ເຂອປະທັງຊີວິດ ພອໃຫ້ເຂອໄດ້ກິນອົ້ມ ນຶກພອແລ້ວ ເຂອ^๑
ຂອແຕນີ້ແຫດະ

ກາຍໃນອາຄາຣສໍານັກງານບຣີ່ຫັກທໍາຄວາມສະຄາດ ເຕັກສາວດືອໂທຣັກພົກ
ມີອົດຝຶກ ມອງຕາມເງາຮ່າງຮ່າງພອມຫຼຸບທີ່ເດີນທ່າງຈາກປະຫຼວໄປໄກລື້ນຫຼຸກທີ່ພຣ້ອມກັບ
ດອນຫາຍໃຈເບາງ

ເຂອຮູຈັກທີ່ຕ້າວເອງທໍາພິດນາກມາຍຫລາຍເຮື່ອງ ແຕ່ເຂອໄມ່ຂອບແຈ້ງຫຼັກກັບ
ຜລລັກພົກທີ່ຕ້າວເອງກ່ອຂຶ້ນເອະະເລຍ

ຫລາຍປີທີ່ຝ່ານມາເຂອພຍາຍາມຫຼັດເຫັນຄວາມພິດທີ່ເຂອກ່ອໄວໄໝໍ່
ຄວາມພິດບາງຍ່າງແກ້ໄປໃຫ້ດູກຕ້ອງແລະ ໄດ້ຮັບກາຣໃຫ້ກັຍແລ້ວ ແຕ່ຄວາມພິດ
ບາງຍ່າງຍັງໄໝ

ໃນອົດຝຶກ ຜູ້ຮູງຄົນນັ້ນມີຈົດໃຈທີ່ບຣິສຸທົ່ງແລະ ວິ້ງຄູານທີ່ອ່ອນໂຍນ
ທີ່ຜູ້ຮູງຄົນນັ້ນກາລາຍນາເປັນຄົນເຢັນຫາຮັກສັນໂດຍອ່າງໃນປັຈຈຸບັນ
ເປັນຜົດຈາກກາຮະກະທໍາຂອງເຂອທັນນັ້ນ

ເຂອສັງສົງວ່າຜູ້ຮູງທີ່ເໝື່ອນ້າໆແຈ້ງຄົນນັ້ນຍັງຈໍາໄດ້ຫົວປ່ລ່າວ່າຄວາມ
ອ່ອນໂຍນຕືອະໄຈ

ເພຣະເຂອ ຜູ້ຮູງຄົນນັ້ນລົງໄມ່ເຂົ້ອໃຈໃຫ້ອົກແລ້ວ

ຫລາຍປີກ່ອນເຂອດາມຫາອີກຝ່າຍຈຸນພບ ພຍາຍາມເປັ້ນແປລົງດວງຫະຕາ
ໃໝ່ ປລອບປະໂລມແພລໃນໃຈ ແຕ່ໄມ່ວ່າເຂອຈະທໍາຍ່າງໄກກີເປົ່າປະໂຍ້ນນີ້

ຜູ້ຮູງຄົນນັ້ນດູກທໍາຮ້າຍຫັກຫາສາຫະເກີນໄປ ໄມມີທາງທີ່ຈະເຂົ້ອໃຈ

ใครอึก

คงชีวิตร้านไม่ยอมร้าวใคร ยินดีอยู่โดยเดียวไปจนตาย
เชօคัวน้ำเหลวมาหลายครั้งแล้ว
บ้าระมัด ที่แรกเชօนึกว่าจะไม่ให้ผู้หญิงคนนั้นเป็นทุข์ต่อไป ขอแค่
อีกฝ่ายรักใครสักคนได้ ใครก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่รักใครก็ได้ เชօก์ทำสำเร็จ
แล้ว

แต่ไม่ว่าเชօจะเอาผู้ชายขันยอกคนไหนไปวางไว้ตรงหน้า ผู้หญิงคนนั้น
ก็ทำเหมือนมองไม่เห็น

เมื่อหมดหนทาง เชօจึงได้แต่ขานนำให้อีกฝ่ายได้พบคนที่ทำให้เชօ^ก
ขวัญผวา...แล้วก็รอที่จะถูกเกลี้ยด

หงุดหงิดชั่วมัด

ขายหนุ่มคนหนึ่งเดินมาข้างๆ

"เจ้าแน่ใจนะว่าเจ้านั้นจะไม่โนโหื่นมาแล้วป่านางทึ่ง"

"ข้าก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน" เขายกไหล "แต่ข้าจับตาดูเขามานานแล้ว
ข้าไม่คิดว่าเขาจะทำร้ายนาง"

เขานำสีหน้าไม่เห็นด้วยของเชօก์ชั่วักก้าไป

"ตอนนั้นเจ้าฉายโกรากstonที่เขาเพลอกหลอกให้จุดอ่อนของเจาดึงได้
สมหวัง แต่หลายพันปีมานี้จิตใจเขามาไม่ได้ประบางอย่างตอนนั้นแล้ว
ข้าไม่ต้องบอกเจ้าก็คงรู้ เจ้าเคยเห็นกับตาแล้วนี่ว่าถึงเข้าจะจำไม่ได้
แต่จิตใต้สำนึกของเขารู้ว่าตัวเองขาดอะไรไป"

เม้มจะเป็นปรบักษ์กับมารตนั้น กระนั้นเขาจึงยังอดเห็นใจคนน่าสงสาร
คนนั้นไม่ได้

คุณธรรมนิพนธ์ 2

อีกอย่าง เจ้าลองใช้คนอื่นดูแล้วแต่ก็ไม่มีประโยชน์ไม่ใช่เหรอ วิญญาณของผู้หญิงคนนั้นถูกทำร้ายสาหัสเดินไป แพลงต์ได้ไม่ยอมสมาน ข้าเจอกพากคนดื้อรั้นหัวเข็มนานักต่อนักแล้ว เวลาอย่างนี้ได้แต่ค่องเดิมพัน ดูเท่านั้นล่ะ"

เด็กสาวแคนเนสังข์เปาฯ

"เจ้ารู้ด้วยังไงว่านางจะปิดใจให้เขา แต่ก่อนเจ้านั้นเป็นแค่เจ้าคนที่อหิมะ ปอดแหกไร่ประโยชน์ ครึ่งๆ กลางๆ ติ่มได้ต้อนนั้นนางอาจแค่สังเวชเขาก็ได้"

"บอกตามตรง ข้าไม่รู้หรอก เรื่องอย่างนี้ไม่มีอะไรรับประทานได้ เต็มร้อย ถ้ามีข้าก็คงไม่ต้องเหนื่อย" ชายหนุ่มยิ้มขึ้น "แต่นอกจากล่อง วิชนี้แล้วเจ้ายังมีอะไรอีกเหรอ"

เชอฟ่นคำพูดอุกมาอย่างไม่เต็มใจนัก

"ไม่มี"

เชอคิดวิธีอื่นไม่ออกแล้ว วิธีที่ลองได้เชอก็ลองมาหมดแล้ว

"ข้าก็ไม่มีเหมือนกัน" เขานึกออกแต่วิธียังเป็นนัดเดียวได้นักสองตัว วิชนี้ล่ะ "อีกอย่าง นี่คือหนึ่่นที่เจ้าติดค้างเขา"

ประโยชน์นี้ทำให้เด็กสาวหน้าเครียดไปทันที

ชายหนุ่มตระหนักได้ว่าตัวเองข้ามเพิ่มแพลงต์ของเด็กสาว เขาหัวเราะ แห้งๆ ส่องที่

"ถ้าถือโอกาสสนับสนุนลับล้างบาปได้ เจ้าก็จะได้ประโยชน์สองต่อไม่ใช่เหรอ"

"วิชนี้ควรได้ผลนะ" เด็กสาวบ่นงึ่งมาก

"ถ้าไม่ได้ผล ข้าก็ได้แต่ไปจับมารแล้ว"

ชายหนุ่มพุดหน้าตาทะเลื้น แต่เรอส์สัยว่าเขาไม่ได้กำลังล้อเล่น
เรอเหล้มมองเข้าพร้อมกับริบเสียงเย็น

"ถ้าเจ้าวางแผนตลอดข้า ทำให้ข้าชุดหลุมใหญ่ขึ้นทุกที ๆ ข้าจะทำ
ให้เจ้าตายอย่างอนาคตเลยค่อยดู"

"น้องเสี่ยวหลิง ข้าอยากช่วยเจ้าจริง ๆ นะ เจ้าเอาใจแคบ ๆ ของเจ้ามา
วัดกับใจว่าง ๆ ของข้าได้ยังไง" หน้าตาของขาดเจ็บขึ้น "ข้า

"ช่วยข้า? เจ้าขอบคุณมากกว่ามั้ง ยี้"

หลิงสะบัดหน้าเดินหนีไป ตั้งใจจะไปหาเพื่อนของชายหนุ่ม ถึงจะเป็น
ไปได้ว่าเรอจะถูกบ่นเป็นชุด แต่ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาจริง ๆ อย่างน้อย
ฉันคุ้นเคยก็ยังพอพึ่งได้

แต่เพื่อป้องกันไว้ก่อน เรอไปลากไปปีลี่มาเป็นกองหนุนตีก่าว

ជំនាញ ទេសចរណ៍រារ

(លេខ 2)

“អត់គីដែរម្មកឱ្យទិន្នន័យ
ក៏ដោរកីតិរបុណ្ណាក់រឿងតាមដ្ឋានប្រាំពីរ ដែលបានត្រួតពេលរកៈ
ក្នុងការប្រើប្រាស់រាជរដ្ឋសាលា និងការបង្ហាញរួមទាំងការបង្ហាញ
នៃទំនាក់ទំនងពីរីប៊ូស ជាធិសាលានៅទីនៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេស

នៅក្នុងការប្រើប្រាស់រាជរដ្ឋសាលា និងការបង្ហាញ និងការបង្ហាញរួមទាំងការបង្ហាញរួមទាំងការបង្ហាញនៃទំនាក់ទំនងពីរីប៊ូស នៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេសនៃប្រទេសក្នុងប្រទេស

នាក់រវាងគ្នា ជាន់ការឈរទៅលើពីរីប៊ូស នៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេស

...នៅក្នុងការប្រើប្រាស់រាជរដ្ឋសាលា និងការបង្ហាញ និងការបង្ហាញរួមទាំងការបង្ហាញនៃទំនាក់ទំនងពីរីប៊ូស នៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេស

“មួយឱ្យបានប្រើប្រាស់រាជរដ្ឋសាលាទំនាក់ទំនងពីរីប៊ូស ជាប្រទេសក្នុងប្រទេសនៃភ្នំពេញ និងការបង្ហាញនៃទំនាក់ទំនងពីរីប៊ូស នៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេស

...នៅក្នុងការប្រើប្រាស់រាជរដ្ឋសាលាទំនាក់ទំនងពីរីប៊ូស នៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេសនៃភ្នំពេញ ជាប្រទេសក្នុងប្រទេស

